

[Ulrich.]

paa Landet end i Byerne, og at det derfor er berettiget at gøre Forskel paa disse Omraader, ikke mindst fordi det Svineri, der i Byerne er saa kedeligt, forsvinder ude paa Landet, for der synker det i Jorden; men jeg kan nævne mange andre Forhold, som efter min Mening bevirker, at det vil være fuldt berettiget at gøre en væsentlig Forskel paa Hundehold i Byerne og Hundehold paa Landet.

Er det, at der er foregaaet en Del beklagelige Skambidninger af Faar og Kalve, virkelig tilstrækkeligt til at lægge alle andre ganske sagesløse Hunde for Had? Var det ikke mere naturligt at indskrænke sig til at paabyde, at Hunde over en bestemt Størrelse skal holdes bundne, indelukkede eller føres i Snor, og saa lade alle de andre Hunde, som er ganske uskadelige, som ikke gør andet end Gavn, faa den Frihed, som det nu engang er Naturens Mening, at Hunden skal have?

Ifølge § 2 skal der, saafremt der holdes mere end een Hund, svares dobbelt Afgift af dem alle. I den nugældende Lov er Bestemmelsen den, at naar der holdes mere end een Hund, betales der dobbelt Afgift af alle overskydende. Hvorfor skal nu denne Straf indføres for dem, der holder mere end een Hund?

I § 3, der omhandler Afgiften i Købstæderne, er der et ganske morsomt Stk. 3, som lyder saaledes: „Hundeejere, som er Medlemmer af andres Husstand, betaler det dobbelte af den i Stk. 1 fastsatte Afgift.“ Ganske bortset fra, at det er en urimelig Bestemmelse, dersom der ikke i Husstanden holdes andre Hunde, er det pudsigt, at medens denne Bestemmelse skal gælde i Købstæderne og paa Landet — den er nemlig optaget baade i § 3 og § 4 som Stk. 3 —, saa gælder den ikke for København og Frederiksberg. Hvilken Mystik skjuler der sig under dette?

For øvrigt er §§ 2 og 3 enslydende med den nugældende Lovs Paragraffer, og jeg vil gerne her gøre den Bemærkning, at jeg ved at læse Pressens forskellige Udtalelser under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting har faaet det Indtryk, at Pressen i nogen Grad har savnet Kendskab til Loven af 18. April 1925. Denne Lov er, som jeg før sagde, en skrap Lov, der ikke trænger til Forbedring — den stammer for øvrigt ogsaa fra den højtærede Justitsministers første Justitsministerperiode.

I § 4, der omhandler Hundeafigt paa Landet, luftter den højtærede Justitsminister sin Hundevenlighed. I den nugældende

Lov er der Afgiftsfrihed for den Hund, der er Enehund; nu skal der svares mindst 3 Kr. Og hvorfor? Fordi Sognefogeden skal have 1 Kr., og fordi en i Forvejen eksisterende Forsikring skal etableres. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at overveje meget nøje, om han ikke kan frafalde dette og vedblivende lade Enehunden paa Landet være afgiftsfr.

§§ 5, 6, 7, 8 og 9 skal jeg forbigaa, da de, med Undtagelse af nogle Pudsigheder i § 5, sidste Stykke, sidste Punktum, er enslydende med den bestaaende Lovs §§ 7, 8, 9, 10 og 11.

§§ 10, 11 og 12 er nye. I § 10 paabydes det, at en Hund ikke maa færdes i Byerne uden at være ført i kort Baand eller uden at være i Følge med en Person, som har fuldt Herredømme over den, samt at der i Politivedtægten kan optages Bestemmelse om — det var det, det ærede Medlem Hr. E. Friis var saa glad for —, at Hunde skal føres i Baand. Dette vil i Praksis sige, at Hundehold i Byerne bliver Dyrplageri. Jeg tillader mig at hævde, at det at holde Hund, hvor denne Hund berøves Friheden og altid, naar den kommer ud i fri Luft, skal føres i Baand, oven i Købet kort Baand, er og bliver Dyrplageri.

§ 10, 1ste Stykke, sidste Punktum, maa jeg sige er ikke smigrende for Landstingets Flertal. Denne Bestemmelse er i hvert Tilfælde saa udemokratisk som vel mulig. Der er nemlig intet til Hinder for, at den allerværste Køter af en Hund kan være den bedste Ven for det Menneske, for hvem den tilfældigt er sluppet løs. Men den skyder man ganske rolig ned uden Efterlysning. — Bestemmelserne i Stk. 3 og 4 kan jeg anbefale med visse Ændringer, som jeg nærmere skal gøre Rede for i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat.

Tanken i § 11 kan jeg tiltræde, men det forekommer mig, at Paragraffen er forvirret affattet — jeg beder den højtærede Justitsminister undskylde, jeg hørte jo før, at Justitsministeren sagde, at det var noget, han paa eget Initiativ havde indsat. Jeg har aldrig før tænkt mig, at den højtærede Minister kunde være forvirret, men denne Paragraf gør Indtryk af, at der i det Øjeblik har været en vis Forvirrethed til Stede.

§ 12 kan jeg tiltræde.

I § 13, der paa det nærmeste er enslydende med den nugældende Lovs § 13, kunde jeg ønske Stk. 4 skærpet. Jeg mener nemlig, at man maa en Gang for alle gribe ganske alvorligt ind over for disse Hunde, som forvolder Skade paa vore andre Husdyr; det kan man ikke tolerere. Vi maa